

Petr Hájek: Novoroční plky rozvědčíka z Pražského hradu aneb: Máme novoroční projev agenta Petra Koláře, který přednese jeho „přítel po boku“ agent Pávek v České televizi

- CZ24 News | 1. ledna 2024

ČESKO: Petr Hájek zveřejňuje vzkaz, který pčíšel do redakce pro všechny přátele Protiproudu - a protože na Nový rok nemíní obtěžovat pravidelnou „poradou tvrdého jádra nepodvolených“ zvanou Tea Party, přeje všem vykročit do dalšího roku s odvahou „krásné neznámé“

Máme k dispozici novoroční projev Petra Koláře, který přednese jeho „přítel po boku“ Petr Pavel v České televizi. Kolář, jako (formálně) nejmenovaný viceprezident, nemá (formálně) prověrku amerických tajných služeb udělovanou neformálně přes české tajné služby. Kancléř (o stupeň méně důležitá funkce) předchozího prezidenta ji rovněž neměl, a korporátní média mu to denně otloukala o hlavu deset let. V tomto případě to ale nevadí. Naopak.

Petr Kolář je již od do svého působení ve Washingtonu - formálně jako velvyslanec ČR - neformálně agentem CIA, takže je prověřený až do sedmého kolene. Jde o zvyk udržující se na “demokratickém Západě” (neformálně) již od dob kníratého německého kancléře, jenž tím (formálně) zjišťoval přítomnost židovské krve v těle prověřovaného. Vzhledem k poválečnému rozšíření praxe transfuzí a založení státu Izrael (v němž vedle „spojených sionistů celého světa“ pravověrného etnického žida aby pohledal), ztratilo toto opatření smysl.

Nahradily je prověrky loajality a kolaborace s cizí mocí v té které zemi dobyté Německem, (neformálním) zástupcem Spojených států na evropském kontinentě. Formálně se toto zastupitelství projevuje „kancléřským zákonem“: Po Hitlerovi musí být každý německý kancléř před nástupem do funkce (neformálně) schválen ve Washingtonu. Tradice se osvědčila, a tak jsme ji převzali, jak dokumentuje generál NATO, který zasedl Pražský hrad (jako pan Kotrč Hájenu ve známém večerníčku).

Projev místodržícího generála

A když nyní tedy víme, že autor novoročního projevu je po všech stránkách v pořádku, můžeme přistoupit ke zveřejnění textu (propadl k nám škvírou v časoprostoru), jenž ze čtecího zařízení přednese zastupující říšský protektor, agent Pávek 107. Ten sice v tradici udržuje známý knírek, ale aby nešlo přímo o krádež - copyright je součástí německého „národního stříbra“ uchovávaného pochopitelně v amerických trezorech podobně jako německé, francouzské atd. zlato, než ho Američané definitivně rozfofrovali - má šedou barvu (poznávací znak beznázorových „výkonných“ myší) :

Oslovení

Plky

Fráze

Plky

Lži

Plky

Zastřené výhrůžky

Plky

Lži

Falešné uklidňování

Plky

Fráze

Závěr

Už ho nemusíte poslouchat (vzkaz pro ty, kteří by to ve zvrácené masochistické chvíli udělali), víc tam není. Že tam není nic? No právě. Kde není život, ani smrt nebere.

Život je jinde

Tak zněl titul románu zvěčnělého Milana Kundera, posledního zajímavého. Ty ostatní falešně filozofující žvásty, plky, lži a fráze (po spisovatelově emigraci do Francie) svázané do tlustých knih se stejně nedají číst. Respektive číst je lze (písmenka seřazená do slov a vět formálně fungují), ale asi jenom jako úvod ke studiu původu dekadentního rozkladu někdejší prosperující evropské civilizace. Její implozi (zhrocení se do sebe) právě na vlastní kůži prožíváme.

Kunderovy romány psané v Paříži jsou zjevně určené především pro snoby. Zatrpklého intelektuála „starého stříhu“ podezírám, že to byl jeho poslední – ke ztracené domovině obrácený – Žert (značně odporný, ale literárně mimořádný Kunderův první román, po skvělých „sešitech“ Směšných lásek). Žert nemotorný, „brněnsky“ zakomplexovaný, ale marketingově úspěšný. Řečeno s Janem Werichem: „To je blbý, to se bude líbit“.

Není divu, že se tak nenáviděli s Václavem Havlem. Dva kohouti na jednom smetišti se nikdy nesnesou. Měli ostatně prakticky totožné (literární) osudy. Havlova dramatická prvotina Zahradní slavnost také ještě chtěla něco vážného říct. Pak ale na zakomplexovaného kulisáka kývl Západ – a tak se dal na politiku. Logicky proto po Slavnosti už následovaly prakticky jen plky, lži a fráze (až na výjimku typu Audience, která potvrzuje pravidlo) určené pro stejně snobské publikum jako bylo, je a bude to Kunderovo.

V Praze? V Brně?

Dělilo je jen to, že Kundera byl autor brněnský, kdežto Havel pražský. Havlova umělecká i lidská zakomplexovanost proto ústí do beznaděje metropolitního „světoobčanství“ (ztráta jakéhokoli pozitivního vztahu k národu a státu, z něhož vyšel) a směšného falešného megalomanství. Kundera si svůj brněnský „pražský“ komplex léčil nemocnou stále více „nefrancouzskou“ Paříží – alespoň s brněnsky autentickým smutkem po vlasti (Praze).

Jejich osudy vlastně dokonale ilustrují, co právě prožíváme. Kam nás zatáhli po „americko-sovětském“ puči v roce 1989:

Snobská část české veřejnosti (především pražská) vyzývá posvátný havlismus (v podání pražské TOP 09 a a Rakušanova STANu (Kolín je předměstí Prahy). V něm pro cokoli českého není místa – ba je pokládáno za nebezpečné a vlastně protistátní. Protože pro tyhle zkorumpované zakomplexované je hlavním městem jejich státu Brusel (Berlín).

A současná „brněnská“ fialová mafie, dopuštěním Božím dosazená do Strakovky, a pak do všech dalších institucí, se potácí ve svých pražských komplexech a se sebevražednou ničivou agresivitou táhne stát do propasti. Jenže – život je jinde.

Kde?

K tomu si stačí pustit následující video. Opravdu moc doporučuji shlédnout a poslechnout si těch pár minut od začátku do konce (bude to rozhodně větší zážitek než jakýkoli silvestrovský televizní program).

Má všechno, co Havlova a Kunderova. „vrcholná díla“ postrádají, ač se o ně oba „slavní“ autoři tak usilovně snažili (protože, řečeno s Morgensternem, „Prokleta / je cesta / špatným směrem“): Vrcholnou absurditu, jako vystřiženou z Kafkova Procesu. Směšný „druhý plán“, v němž tajná policie přešlapuje na místě, reprezentovaná „generačním průřezem“ dvou bretschniderovských švejkovských zoufalců. A současně nepopsatelnou „tichou“ hrůzu, protože právě toto je naše realita:

Recenze tohoto dramatického snímku by mohla znít třeba takto:

Mladou ženu pronásleduje tajná policie. Neprovinila se ničím jiným než že o světě, v němž je jí (formálně dobrovolně) dáno žít, si myslí – a dává veřejně najevo – něco jiného, než (formálně i neformálně) kodifikovala vládnoucí moc zakomplexovaných Brňáků a Pražáků – spojených řízením absurdního osudu do jediné společné pěti-mafie.

Tady je život

Tu ženu, hlavní postavu dramatu, vlastně ani nevidíme. Jen ji slyšíme. Její prostor – vedle kulís starého sídliště a popelnic – vymezují jen ti dva: zosobnění státního násilí ve směšně trapné české podobě, odporujícího platným zákonům i ústavě.

Statečná žena s ní (tou mocí) skrze ty dva vede skutečný havlistický dialog (trialog). Takový, jaký by v nějakém „absurdním dramatu“ zvěčnělého šmíráckého autora měl být, kdyby byl tam, kde je život. Hrdinka argumentuje právem na (formální) svobodu projevu, odvolává se i na ústavu (také jsme tak – marně – činili v trestním oznámení a žalobách poté, když nás vypnuli a zakázali).

Ale říká jim také, že z nich má strach (peripetie jak ze Shakespeara) – a nepředstírá to. Bojuje. Obrací se k lidem – ke svým budoucím posluchačům a divákům – aby se pozorně dívali, co se právě děje. Že ti, které nás nutí si vlastními penězi platit, jsou ve skutečnosti naši katani. A nakonec – ač jde zdánlivě o remízu – kapituluje (k výsledku přijde). Katastrofa a katarze v jednom.

Díky, „krásná neznámá“!

Chci této velké hrdince okamžiku (kolik jich právě mezi námi je, kolik podobných „navštívení“ tajných policistů u mnoha z nás probíhá!) s poklonou zatleskat: Fantastický výkon! Fantastický

„opus“ na skutečném jevišti našich životů. Tady je život. Jednala jste jako statečný člověk a občan. Co to znamená, ti dva mocí zkorumpovaní Bretschneiderové nemohou pochopit. Havel s Kunderou by to kdysi možná dokázali – než se dali (každý po svém) zkorumpovat. Ale nejen to vám chci vzkázat.

Také, že nejste sama. Je stále víc těch, kteří vědí, dávají to veřejně najevo a přestávají se bát (při plném vědomí, že z NICH mohou mít strach)

Pokud chcete, ozvěte se nám do redakce. Seženeme vám alespoň právníka. A rozhovorem před našimi (stále ještě svobodnými) kamerami – budete-li chtít – vaše drama rozvineme z osobního do veřejného. Protože právě tam patří.

Přesně o tom by měl být novoroční projev prezidenta republiky. Kdybychom takového měli – a ne jen plastovou loutku dosazenou „na trůn“ marketingovou operací zdejších agentů CIA.

Ta statečná neobyčejná obyčejná žena – předmět násilí brněnsko-pražské mafie, která ji chce umlčet, protože z ní má strach (ač paradoxně o něm mluví právě ona) – všem nepodvoleným dává sílu a naději v lepší příští.

Že by už v přicházejícím čtyřicetém?

AUTOR: Petr Hájek

[ZDROJ](#)